

Una revolució continental

James Connolly

14 de agost de 1914

(Versió al català d'Irene Font des de "[A Continental Revolution](#)", en [James Connolly – MIA](#). Publicat en *Forward*, del 15 agost de 1914.)

L'esclat de la guerra en el continent europeu fa impossible aquesta setmana escriure per a *Forward* sobre cap altre tema. No tinc dubte que per a la majoria dels meus lectors Irlanda ha deixat de ser, parlant de manera col·loquial, el centre del món, i que els seus pensaments es dirigeixen seriosament a l'examen de la posició del moviment socialista europeu davant aquesta crisi.

En el moment en què escric, a la llum dels últims esdeveniments, és probable que aquestes consideracions estiguen molt lluny de proporcionar reflexions satisfactòries per al pensador socialista. Quina és la posició del moviment socialista a Europa hui dia? Ho resumirem breument.

Des de fa almenys una generació, el moviment socialista de tots els països implicats ara en la guerra ha progressat amb passes de gegant i, cosa encara més satisfactòria, amb un creixement i un desenvolupament lents i constants.

El nombre de vots per als candidats socialistes ha augmentat a un ritme fenomenal, el nombre de membres triats en totes les cambres legislatives s'ha convertit cada vegada més en un factor de pertorbació per als càlculs governamentals. Periòdics, revistes, fullets i literatura de tota mena que ensenyen les idees socialistes s'han difós i es difonen entre les masses per milions; a Europa tots els exèrcits, totes les forces navals tenen una proporció cada vegada major de socialistes entre els seus soldats i mariners; i els sindicats industrials de la classe obrera han perfeccionat el seu domini sobre la maquinària econòmica de la societat i s'han fet cada vegada més receptius a la concepció socialista de les seues obligacions. Al mateix temps, l'odi al militarisme s'ha estès a tots els estrats de la societat, reclutant gent per tots costats, i despertant l'aversion a la guerra fins i tot entre aquells que en altres àmbits acceptaven l'ordre de coses capitalista. Les societats antimilitaristes i les campanyes antimilitaristes de les societats i partits socialistes, així com les resolucions antimilitaristes de les conferències internacionals socialistes i sindicalistes, s'han convertit en fets quotidians i ja no són fenòmens que hagen de sorprendre'ns. Tot el moviment obrer està implicat en la consigna de guerra contra la guerra, implicat en el moment àlgid de la seua força i influència.

I ara, com el proverbial tro en un cel blau, la guerra està sobre nosaltres, i la guerra entre les nacions més importants perquè són les més socialistes. I nosaltres som impotents.

I ¿què ha sigut de totes les nostres resolucions; de totes les nostres mostres de fraternitat, de totes les nostres amenaces de vagues generals, de tot el sistema d'internacionalisme acuradament construït, de totes les nostres esperances per al futur? Eren només soroll i fúria? no significaven res? Quan l'artiller alemany, socialista al servei de l'exèrcit alemany invasor, llança un projectil a les files de l'exèrcit francès, volant els caps, estripant les entranyes i esclafant els membres de desenes de camarades socialistes d'eixe exèrcit, ¿té algun valor per a les vídues i els orfes que ha deixat el projectil que va enviar en la seua missió assassina el fet que, abans d'anar al front, s'haja manifestat contra la guerra? O ¿quan un fuseller francès buide el seu rifle assassí en les files de la línia d'atac alemanya, podrà obtindre algun consol de la possibilitat que les seues bales maten

o ferisquen companys que es van unir en fragoroses ovacions a l'eloqüent Jaurès quan va advocar a Berlín per la solidaritat internacional? ¿Quan un recluta socialista de l'exèrcit de l'emperador austríac clava una llarga i cruel baioneta en el ventre d'un recluta socialista de l'exèrcit del tsar rus, i la fa girar perquè, en retirar-la, li traga les entranyes, perd aquest terrible acte la seua monstruosa crueltat per la seua comuna adhesió a la propaganda antibèl·lica en temps de pau? Quan el soldat socialista de les províncies bàltiques de Rússia és enviat a la Polònia prussiana per a bombardejar ciutats i pobles fins que una reguera de sang i foc cobrisca les llars dels polonesos súbdits involuntaris de Prússia, mentre contempla els cadàvers dels qui ha massacrats i les llars que ha destruït, ¿es consolarà al seu torn amb la idea que el tsar al qui serveix va enviar altres soldats uns anys abans per a portar la mateixa devastació i assassinat a les seues pròpies llars del Bàltic?

Però, per què seguir? ¿No és clar com l'aigua que cap alçament de la classe obrera, cap vaga general, cap insurrecció generalitzada de la classe obrera europea, provocaria o implicaria una major matança de socialistes que la seua participació com a soldats en les campanyes dels exèrcits dels seus respectius països? Cada projectil que esclate enmig d'un batalló alemany matarà alguns socialistes; cada càrrega de la cavalleria austríaca deixarà en el sòl, retorçant-se i agonitzant, els cossos acoltellats i amputats de socialistes serbis o russos; cada vaixell rus, austríac o alemany enviat al fons de la mar o volat per l'aire significarà dolor i dol en les llars dels companys socialistes. Si aquests homes han de morir, ¿no seria millor que moriren en el seu país lluitant per la llibertat de la seua classe, i per l'abolició de la guerra, que anar a països estrangers a morir massacrats pels seus germans perquè visquen els tirans i els aprofitats?

La civilització està sent destruïda davant el nostres ulls. Els resultats de la propaganda, del treball pacient i heroic, de l'auto sacrifici de generacions de la classe obrera estan sent aniquilats per un centenar de boques de canó; milers de camarades amb els qui hem viscut en comunió fraternal estan a punt de morir; ells, que tenien com a única esperança de salvació cooperar en la construcció de la societat perfecta del futur, són conduïts a una massacre fratricida en la devastació, on aqueixa esperança quedarà sepultada sota una mar de sang.

No escric amb ànim de crítica capciosa als meus camarades continentals. Sabem massa poc sobre el que està ocorrent en el continent, i els esdeveniments s'han desenvolupat massa ràpid perquè cap de nosaltres estiga en condicions de criticar res. Però, creient com crec que estaria justificada qualsevol acció que posara fi al colossal crim que s'està perpetrant, em sent obligat a expressar l'esperança que d'ací a poc llegirem la notícia de la paràlització dels transports en el continent, encara que aqueixa paràlització requerisca alçar barricades socialistes i actes d'amotinament de soldats i mariners, com els que va haver-hi a Rússia en 1905. Fins i tot un intent fracassat de revolució social per la força de les armes, després de la paràlització de la vida econòmica del militarisme, seria menys desastrós per a la causa del socialisme que el fet que els socialistes es deixen utilitzar per a la massacre dels seus germans d'armes.

Una gran insurrecció de la classe obrera a nivell continental detindria la guerra; una protesta universal en reunions públiques no salvarà ni una sola vida de ser massacrada inútilment.

No faig la guerra al patriotisme; mai ho he fet. Però enfront del patriotisme del capitalisme (el patriotisme que fa de l'interès de la classe capitalista la prova suprema del deure i del dret) situe el patriotisme de la classe obrera, que jutja tot acte públic segons els seus efectes sobre la sort dels qui treballen durament. El que és bo per a la classe obrera jo ho considere patriòtic, però l'encarnació més perfecta d'aquest patriotisme és el

partit o moviment que actua amb més èxit perquè la classe obrera conquiste el control del destí de la terra on treballa.

Per tant, per a mi, el socialista d'un altre país és un compatriota, igual que el capitalista del meu país és un enemic natural. Considere que cada nació és posseïdora d'una contribució particular al patrimoni comú de la civilització, i considere que la classe capitalista és l'enemic lògic i natural de la cultura nacional que constitueix aquesta contribució particular.

Per tant, com més fort és el meu afecte per la tradició, la literatura, la llengua i les solidaritats nacionals, més arrelada està la meua oposició a aquesta classe capitalista que, en el seu desalmat afany de poder i d'or, trituraria a les nacions com en un morter.

Raonant a partir d'aquestes premisses, aquesta guerra em sembla el crim més espantós de tots els segles. En ella, la classe obrera serà sacrificada perquè una petita camarilla de dirigents i armamentistes pugui assaciar la seua ànsia de poder i la seua cobdícia de riquesa. Les nacions van a ser destruïdes, el progrés es detindrà i els odis internacionals seran convertits en deïtats a qui rendir culte.

germinal_1917@yahoo.es